

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyšcinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Miserikordias Domini.

Jana 10, 12—16.

Dženšnišcha njedžela Miserikordias Domini je přenja njedžela w nowym schulskim lěcze. Wjele tyƙaz džěczi ƙu šańdženu pónđzělu do schule šastupile. Dawno hižom ƙu ƙo na to wješelile, tyđženje dolho ƙu wo tym rěczale. Škóněznje běšche tón tak horzo požadany džěń tu. Šak blyščezěšchtej ƙo jich woczji, tak biješche jich wutroba we wješelej nadžiji a štyštněj bojošczi, jako ƙwój tornistr na ƙhribjecze w ruzy lubeje maczerje pschewodžene, wot do- brnych pschecžow a wutrobneho dobroproščenja ƙwěrneho nana přeni krocž do schule džěchu! Hiščcze njewjedžo, tak wažny a ƙhutny běšche ja nje tutón džěń. Ale my do- roščeni a wošebje my šarschi jo wěmy; my wěmy, so je nětk ja nje přeni czaš džěcžatštw a nimo, šbožowny czaš, w kotrymž wo šaroscžach hiščcze nicžo njewjedžachu, w kotrymž móžachu žylicžki džěń wješele hrajkacž. Nětk budže temu hinaš. Nětk pschistupi t nim ƙhutnosč žiwje- nja, nětk dyrbj a šapoczecž džěłacž a wuknyč, a ženje, tak dolho, kaž tu žiwe woštanu, njekmědža t tym pschestacž; nětk šesnaja tež šaroscze, najprjedy drje budža hiščcze małe a lohke, ale ƙu tola šaroscze, kotrež mlódu wutrobu cziščcza, a bóršy budža wjetšche a czežiche; nětk šastupja do bědženja žiwjenja, kotrež budže t kóždym lětom horžyšche a wótrišche. Džěczi tak woczahnyč, so móža ƙo dobre bědženje bědžicž a brěmjo ƙwójich šaroscžow njescž, so budža mužojo a žony, kotsiž wjedža a cžinja, šchtož chžedža a dyrbj a, kotsiž

budža ƙwěrnj dobri šchescžijenjo, to je tón wulki ƙwjaty nadawš schule. Ale wšchitka próža a džělo wuczerja po- darmo woštanje, hdyž šarschi jeho njepodpjeraju. Šarschi ƙu a woštanu přeni paštrjo ƙwójich džěczi. W našchich dnjach ƙlyšchimy hušto ščóžbu, so t mlóžimu tak njesteji kaž dyrbjalo, so mlóžji njechadža wjazy pošluchacž a šarych czeščicž. Šchto je na tym wina? Wěšcze t wulkeho džěla šarschi, kotsiž pschi woczehnjenu džěczi hušto bješ teho, so jo wjedža, wjele škomdža. A tamna ščóžba njepšchestanje, hdyž šarschi ƙo se wšchitkimi ƙwójimi mozami njepřozuja, ƙwoje džěczi lěpje a ƙwěrnjšcho woczahnyč. Wo prawym ƙo žyle ƙamo wot ƙo rošymi, so kóždy nan a kóžda macž ƙo pschezo šašo prascheja: tak móžemy ƙwoju ƙwjatu pschi- ƙlyšchnosč napschecžiwjo ƙwójim džěcžom najlěpje dopjelnicž? Našche džěczi ƙu wšchak našche najwjetšche bohatsšwo, ƙu to najdrohotnišche a najlěpsche, šchtož mamy, ja cžož nje- ƙmě nam žana próža a žadny wopor pschewulki bječ; nad nimi wotpoczjuje pschichod našcheje ƙwójby, našcheho luda; wone maja njekmjertnu dušchu, kotraž je po ƙłowje našcheho Šbóžnika wjazy hódna, hacž žyly ƙwět; wone ƙu droho wukupjene niz se šlotom abo se šlěborom, ale se ƙwjatej ƙwju teho šnješa. A kóždy nan, kóžda macž budže junu rachnowanje dacž dyrbjecž, tak ƙu ƙwoje džěczi woczahnyli. Běda šarschim, psches kotrychž winu džěcžo na ƙwojej dušchi šchoduje a šhubjene budže! Tehodla chžemy dženska wot našcheho Šbóžnika, kiž je wšchitkim šarschim najrjenšchi a najlěpschi pschiklad pschi woczehnjenu džěczi daš, na- wuknyč, tak móžemy ƙwój najšwjecžišchi a najrjenšchi, ale

tež najčezjši nadawt najlěpje dokonjeć a sčto potrebamy, so bychmy swoje džeczi prawje woczahnyli. A njes Jesuŝ ftupi nam w našim tekŝe jako tón dobry pastyr napŝchecziwo, kiž kóždu woczahnyli derje snaje, kiž je sa swoje wozny swoje žiwjenje wostajil, kiž swoje stadło wokoło so ŝhromadzuje. Wón nam pschimoła:

Wy starŝchi, chzeczeli ŝwojim džeczom dobri pastyrjo bycz, dha trjebajcze

1. woczi, kotrejž kóžde džeczó prawje snajetej,
2. wutrobu, kotraž so wot luboscze hori,
3. ruku, kotraž džeczi k Sbožnikaj pschijedze.

1. „Ja ŝym tón dobry pastyr a snaju swoje wozny“. Jesuŝ snaje tych swojich swonkowuje a snutskowuje; jeho woczi hladatej do najsnutskownisčije wutroby. Jeho žiwjenje to wobŝwědčuje. Wón wjedzescze, hacž něchtó jeho lubowascze kaž Jan, abo kaž Judascž, kiž jeho pscheradzi, hacž bescze jemu něchtó ŝwěrnny abo w strascze stejescze, jeho saprěcz kaž Pětr. Tak snaje wón hiŝcze dženska nasche najpotajnische myŝle, nasche staroscze a naschu frudobu, nasche sbože a nasche njesbože, nasche boloscze a nasche wjeŝele. Wón snaje nasche ŝlaboscze a njepoczinki, nasche bėdženje a naschu nadžiju. Wón widzi žadanje nascheje wutroby a sčtricžku wěry, kotraž so w někoho duŝchi žehli. Wón wě, kaŝ so nam wjedze, hacž ma so něchtó lohko abo czežko we ŝwojim žiwjenju. Dofelž wón naŝ žyle snaje, móže wón s kóždym prawje wobŝhadjeć. Tehodla wón kóždeho cžłowjeka wosbeje wjedze. Tehodla dawa wón jenemu psches cžemne doły a druhemu na jaŝnych honach hič, tehodla nadpołožil wón jenemu czežke brėmjo a wot drugeho žada ŝebi wulki wopor. Tehodla khosta wón teho a žohnuje tamneho, niž kaž my jo chzemy a ŝebi pschjemny, ale kaž je sa kóždeho dobre. Nikomu njedawa a njewoŝmje wón pschewjele abo pschewalo, ale kóždemu, kaž wón potreba. Dofelž wón kóždeho žyle snaje, móže wón kóždeho woczahnyč a na najlěpschim a najwěsčisčim puczu k wulkemu wotryfjenemu kónzej domjesč.

Lubi starŝchi, chzeczeli swoje džeczi prawje woczahnyč, dha dyrbicze pschede wŝchēm je snacz, wějo niž jeno po wobliczu, ale po jich snutskownym waschnju, po jich wosbebitosczech, po jich wosbebitnych darach, njepoczinkach a pohilenjach. Kaž mjes milion kópjenami njesstej dwě, kotrejž stej žyle runej, tak ŝu tež wŝhitke džeczi po swojich darach a waschnju wŝhelake. Dha placzil ja starŝchich, kóžde džeczó prawje pōsnacz a jesnacž. Kaŝ móžemy to najlěpje? Psches to, so my se ŝwojimi džeczimi tak wjele kaž móžemy wobŝhadžujemy, s nimi hrajkamy a wufujemy. A wozarowanju ŝu wŝhitke džeczi, kotrejž ŝebi ŝamym pschewoŝtajene wostanu abo so ŝlužobnym domerja. Žalostnje so starŝchi nad nimi pschewrěŝcha. Ty, luby nano, luba maczi, myŝlišč ŝnana tu pschi ŝebi: ach, kaŝ rad bych ja pschezo s mojimi džeczimi byl, ale ja njemóžu, rano sahe dyrbju ŝwój dom wopuŝchczicž a žyly dženi sdaleny wostacz, so bych wŝchėdny khlėb ŝebi dobnł. Tu leži wulka sčkoda naschich wobŝtejnosčow a kóždy, kiž s našim ludom derje mēni, dyrbi s wutrobu pschecž, so so czaŝ džela pschikrōtschi — a so ludžo ŝwój ŝwobodny czaŝ prawje naložuja. Ale njesŝu tež nētk k najmjenšchemu wjeczorne hodžiny twoje? Hdze pschewymasch wjeczor? Pola swojich lubyh? abo mēniŝ ty, so dyrbiŝ po džele a próžny žylyho dnja woschewjenje pytacž a džescž do korečmy, do towarŝtwa? Wēť mi, nihdže njemóžescž lěpsche woschewjenje namacž

hacž we ŝwojej ŝwójbje. Spytaj raŝ, ty bōrŝny pōsnajescž, so njeje nicžo rjensche na ŝwēcze, hacž se ŝwojimi džeczimi wobŝhadžowacz. A ty masch lubu njedzela ŝam sa so. Wjescze žohnowanje njemóžescž ŝebi wot dnja teho A njesa dobnycz, hacž hdž so njedzela, po tym, so ŝy kemschi pohyl, se ŝwojimi lubyhmi hromadze, njech je we ŝwojim domje abo w Božej ŝtworbje. Dha budze njedzela tebi najrjenschi dženi w tydženju, a ty a twoje džeczi wjeŝela so wot pōndzele ŝem na pschichodnu njedzela. A to najlěpsche pschi tym je, ty wopokasujescž so jako prawny nan, jako prama macž, ty jesnajescž swoje džeczi pschezo bóle. Žyle ŝamo wot so budžescž potom widžecž, hdž wjescž pschiindze, kaŝke strachoty twojim džeczom hroža, njech pschiindu wot snutŝkach, s jich pohilenjom abo wot wonkach, wot druhich ludži abo wot hubjenych knihow. Tu dyrbja starŝchi wosbeje wotewrjenej woczi mēcz a na to kēžbowacz, s kim džeczi wobŝhadzeja, kaŝke knihi cžitaju, so njebychu so jich cžiste wutroby ŝajėdojczile.

Lubi starŝchi, chzeczeli ŝwojim džeczom dobri pastyrjo bycz, dha trjebajcze wōtrej woczi, kotrejž kóžde džeczó prawje snajetej a

2. wutroby, kotrejž so wot luboscze horja. Dwójny praji nasch Sbožnik w našim tekŝe, so wón swoje žiwjenje sa wozny wostaji. Žizom psches to je wón so jako dobry pastyr wopokasal, so je wón s njebeŝ na naschu semju pschischoł, hacžrunjež wjedziscze, so tu na njeho kħudoba a hubjenŝtvo, njedzač, hidženje a pschescžehanje cžakaju. Ale wón je hiŝcze wjazny cžinił; wón je swoje žiwjenje sa wozny wostajil. Wón njebeŝche žadny najaty, kiž w hodžiny stracha stadło wopuŝchczi a bojasnje cžeka, wón bescze ŝamo wjazny hacž ŝwěrnny pastyr, kiž swoje stadło ŝakita a pschi tym ŝmjercž cžerpi. Wón je swoje žiwjenje dobrowólne woprowal sa tych swojich se ŝameje luboscze.

Něchtó wot Jesuŝwomeje luboscze dyrbja wŝchitžny prawi starŝchi mēcz, hewal ŝu najeczi. Najeczi ŝu starŝchi, kotrymž ŝu džeczi brėmjo, kotrejž njerad noscha, dofelž jim ŝadžewa, swoje žiwjenje w kraŝnym wjeŝelu wužiwacz. Najeczi ŝu starŝchi, kotřiz we swojich džeczoch ŝrėdł widža, psches kotryž móža ŝebi pjenjeŝny dobnycz a kotřiz jich ŝlabe mozy do czaŝa k czežkemu dželu nufuja. Wėda tajŝim starŝchim, bėda tym dželodawarjam, kotřiz wbohe džeczi wo najrjenschi czaŝ žiwjenja ŝjebaju! Tu njeplaczil žane ŝamolwjenje! Džeczó móže jeno potom ŝtrowe a wjeŝele na cžele a na duŝchi wotroscž, hdž se ŝwojeho ŝhonjenja wē: mojej starŝchej lubujetaj mje. Tu leži potajŝtvo wŝhitkeho praweho, dobreho woczehnenja: luboscž, kotraž so sa swoje džeczi wopruje, luboscž, kotraž to swoje njeputa, ale so sa druhich pōžera. Nicžo wjescze njeje na žylym ŝwēcze, hacž tajka starŝchiska luboscž, kotraž so wodnjo a w nozy sa swoje džeczi stara. Tuta luboscž njeŝmē ŝlaba bycz. Starŝchi, kotřiz ŝwojim džeczom wŝhitko dowola a pschepuŝchcža, je woprawdže lubo nimaja. Nasch Sbožnik je runje tym wuczobnikam, kotřiz bėchu jemu najlubschi, najwōtriscze ŝłowa rēczał. Nicčo njedawa njerjadej w ŝahrodze roscž, kóždy džiwje hałosny wot ŝhtoma wotrėŝa. Tak njeŝmē tež to ŝle we wutrobach džeczi wostacz, ale dyrbi so se wŝchej krutosczu podtlōczecž a pschewinyč. Ale na drugej ŝtronje je tež pschewulka krutoscz ŝchłōdna. Ssu starŝchi, kotřiz mēnja, so swoje džeczi s wutrobu lubuja a kotřiz chzedža wŝhitko psches ŝwarjenje, hroženje a khostanje dozpicž. Sso druhdy stanje, so budze džeczó

thostane, prijedy hacž je dopokasane, sčto je saminowalo, abo so starschi malicžosćow dla, dokelž je knano talet rosbilo abo swoju draštu womasalo abo knihi rostorhalo, bija, jako by wulku sčtoć činilo. Pšches to nastanje we wutrobje džěsća hidjenje, kotrež so pschezo hlubšcho žerje. Tež pschi thostanju dyrbi džěcžo czucz: mojej starschej lubujetaj mje. Prawu krutosć s prawej miłosću s jednocžicž, to je wschał jara czěžko; k temu trjebataj starschej wutrobu, kotraž so wot lubosće hori.

3. A woni trjebaju, chzedža-li swojim džěcžom dobri pastyrjo bycz, ruzn, kotrež džěcži k Sbožnikkej pschijwedu.

„Ja mam hišcže druge wowzy, te nejšu s teje womežerije. A te same dyrbiu ja tež pschijwescž, a wone budža mój hlóš hlischecž a budža jene stadlo a jedyn pastyr.“ Najprijedy je Jesuž shubjene wowzy s israelskeho doma shromadžil. Ale potom džěsče jeho hlóš psches rót japoschtołow do wscheho swěta, do grichisich, romsich, němich, słowjanskich krajow a hišcže dženska dže wón psches dobyte kraje, hacž budže wulka byla se wschitkich ludow jako jene stadlo pod jnym pastyrjom tón khwalobny khěrlušch k czěscži Božej a teho Jehnjecža saspěwacž. A pschi tym dyrbicze tež wy, lubi starschi, pomhacž. Nasche džěcži dyrbja wjele wufnycz, wjele so w naschich dnjach wot nich žada. Duž pomhaječe jim s wulkej scžerpliwosću, wopomnječe, so njemóža tak rucže wufnycz a sapschimnycz, kaž my dorosćeni. Ale to najwyschšche njeje, so džěcži po móžnosći wjele wot semich wězow wjedža. Wy ewangelszy kšescžijenjo wažimy šebi tež šwětnje wjedjenje wyšofo, ale my nad tutym njesabudzemy tamne šlowo: „Sčto pomha człowjekej, hdy by wón runje zhlj šwět dobył, a pał na šwojej duški schodowal?“ a tamne: „Khrystuša lubowacž je wjele lěpje dnžli wschitko wjedžecž.“ Haj, Khrystuša lubowacž, to je to najlěpsche, sčtož móžecze šwoje džěcži wucžicž; je tak woczahnycz, so budža dobri kšescžijenjo, to je to najwyschšche, sčtož móžecze a dyrbicze nad nimi dokonjecž. Wy to dyrbicze psches rostwucjenje, napominanje a warnowanje. Ale wjazn hacž wschitke šlowa, dokonja dobry pschiklad. Hdnyž džěcžo widži, mój nan a moja macž lubujetaj Sbožnika, hdyž widži, so staj starschej w měrje a lubosći žiwaj, so šwěru to šwoje czinitaj, so we šwojich wješelach měru džeržitaj, so šwój kšicž scžerpliwje nješetaj, so so modlitaj a k Božemu šlowu a domu šwěru džeržitaj, s krotka, hdyž w starschisim domje dobry kšescžijanski duch knježi, dha czini to najhlubšchi facžisčecž. A njesapomnječe dobroproschenje. Na Božim žohnowanju leži wschitko, to placži wošebje pschi woczehnjenu džěcži. Tehodla porucžče kóždy džen šwoje džěcži temu Knjesej w nutrnej modlitwje, a proschče jeho, so wón je žohnuje a wobarnuje, małe a wulke, na wschitkich puczach.

Woczahnycz je jara czěžko. Nichtó jo hnydom njemóže. Wschitzy starschi dyrbja jo wufnycz. Najlěpschi wucžer je tón dobry pastyr, wón je tež tu nasch mišchr. Tež wuproschmy šebi wot njeho woczi, kotrež kóžde džěcžo prawje snajetej, wutrobu, kotraž so wot lubosće hori, rufu, kotraž džěcži k Sbožnikkej pschijwede. Potom budža starschi a džěcži sbožowni.

Samjen.

M. w B.

Jesuž, dobry pastyr.

Hłóš: Jalo wowzla Jesuša —

Dobry pastyr Jesuž je,
Šwěrnny pschezo wostanje;
Se žiwjenjom je wscho dobal,
Hdyž so sa naš kam je podal;
Šmjercž je jěru pschewinył,
Žiwjenje nam wudobnył.

Najateho podoba

Tom' so nihdy njeruna;
Tón dže žadny pastyr njeje,
Prózy šdaluje so wscheje;
Hdyž je wjelk so nawalil,
Je wón wowzy wopuschczil.

Jesušej šu snajomne
Wowzy jeho najlěpje;
Wone pał tež jeho snaja,
Dokelž sbožnu pastwu maja
Šola dobroh' pastyrja,
Kiž je šwěrnny do šbnza.

Wótž a Šsyn so snajetaj,
S jena w swojim byczu staj:
Šodobne je stowarščenje,
Najpožnišche s jednocjenje,
Wowzow s dobrym pastyrjom,
Kiž je paše s wješelom.

Mólcžke jeho stadlo je,
Wón pał rozšhlynicž jo chze;
Se wschěch lětow shromadžuje
Dušche, kotrež wobšbožuje,
Jesuž k stadku šwojemu,
Dońž je wjedže k pokoju.

Stadlo s jnym pastyrjom
Čehnje junu sbožne dom
Tam do njebjeskeho raja,
Hdžež na wěcznje pastwu maja
Pšched nim w czichej wěcznosći
Wumoženi pobožni.

Njebudžmy dha njerodni,
Hdyž czěr wjedže k radošći,
Njelutujmy žanej prózy,
Napinajmy wschitke mozy:
Wěcznosć sbožna kiwa nam,
Nastajmy so k njebjesam!

U.

Knjesowa šmilnosć.

Dženšnišcha njedžela ma jara rjane mjeno, pschetož Misericordias Domini reka Knjesowa šmilnosć. Tuto mjeno je jej date wot stareho ležijona s džewjecž a wóšombžebateho psalma, kiž běšche w starich czapach na tu njedželu postajent, a kotrehož šapocžatł ma so tak: „Ja chzu špěwacž wot Knjesoweje hnady wěcznje“ (Psalm 89, 2). Tak praji wěrjaze kšescžijanstwo, hdyž je jutry šwjecžilo a nětk šwjatkam napschecžiwu dže. Pšchetož hdžežkuli hladamy, šmy wobdacž se šamej Knjesowej hnady a šmilnosću. Khrystušowe scžerpienje, jeho šmjercž na kšicžu, jeho

horjeftacze wot mormych, to wschał je sama hnada a nam samu sbožnosć dawa. Kajta kmilnosć, kiž je naschu sbožnosć wot wěc-
nosće wobhanka, — kajta kmilnosć, kiž je ju nam w Khrystu
tak džiwnje pschihotowala, — kajta kmilnosć, kiž chze ju na tam-
nym dnju tak krajnje dokonjeć! Haj, schtob to s wěrijazej wutrobu
wobhladuje, tón wschał dyrbi šebi rjez: „Ja chzu spěwac wot
Anjelowje hnady wěcni!“

Jesubowa wozka.

(Porjedženy pschekožt a po snatym hlošu.)

Zato wozka Jesuba
Šym ja počna wješela,
So mój pastyr so mnu khodži,
Mje na čerstweje pastwje wodži
A mje snaje, lubuje,
S mojim mjenom mjenuje.

Pod nim khodžu tu a tam,
Wulzy šlódku pastwu mam,
Rotruž ja mnje wschědnje khowa
A mje k nabyčenju woła;
Šacžuwam pač lacžnotu,
Wjedže wón mje k žorleschku.

Šochyła ja woczicžka
Tehodla byč šadowna?
Pschetož po tym rjanyh čašu
Budu na njebjeskim kwašu
Šsedžec w klinje pastyrja
Njewuprajnje sbožowna!

F.

Čiži pjatk w Jerusalemje w zyrkwi šwjateho rowa.

Šdyž chzemy nětko to město wopytač, kotrež šo dženša ja to
město poľasuje, na kotrymž je Khrystuš čerpił a wumrjeł, w rowje
ležal a s rowa stanył, dha nješměny s města won hieč, nješměny
šebi tež na žanu hórku myšlicž, hdyž bychu figowzy a wolijowzy
rostke, a nad kotrež by šo módre njebo wupinało. Wjele bóle
mamy w měsće Jerusalemje wostacž a dyrbinu wjedžicž, šo je na
něhduškej hórzy Golgatha, pschi kotrež bě tež Khrystušowy row,
šo w běhu lěttotkow wjele kłóschtraw, zyrkwow a kapakow na-
twariło, kiž šu šo šašo wotpalike a podtorhake a buchju šašo
s nowa natwarjene a wutwarjene a porjedžene. Wjšche wschitkich
tutych twarjenjow bu posdžišcho wulki wjelb položeny, pod kotrymž
wschě druhe šwjatnizy steja, a tutón wulki wjelb se šwojimi stol-
pami a murjemi reka „zyrkej šwjateho rowa“. W tutej wulkej
zyrkwi nutškach je nětko město Golgatha, kaž tež něščto hlubšcho
město šwjateho rowa. My stupimy do kapakki, kiž je na tym
městnje natwarjena, na kotrymž něhdy kšičž Khrystušowy stejesche.
Džiwnje nam je, šo je tuta kapakka město něhduškej hórki Gol-
gatha. Šoke njebo wjšche šo njewidžimy, ale toľsty wjelb. Pšches
wofna, kiž šu barbje, jeno mašo šwětka do kapakki pada a murje
šu pšhes šmólnizy čišče šakurjene. Tež je čezko, tu šwoje myšle
hromadu dzeržecž a na tutym šwjatym měsće šebi nutnje to
najšwjeczišche wopomnicž, šchtož je šo tu něhdy štało; pschetož
ludžo tu khodža a rěča a šo šmėja, šo je tu hokk kaž na wšach.
My stupimy k jenemu tych wulkich stolpaw, na kotrychž wjelb

wotpocžuje. Pšhed šobu mamy woltač, na kotrymž je wjele
šlotych šudobjow a šwěcnišow, pschetož zyrykej šwjateho rowa je
jara bohata. Šady woltačja je Boža martra a s boka Marja a
Šan; tón pošledni w bělej draščje, ale s čzornym woblicžom, dolež
je šnamjo s Abšiniškej, hdyž šu ludžo čzorni. Wjšche kšičža šo
rjana tučel wupina, kotraž je šnamjo ša nowy šwast Boha s čžo-
wjeľami. Tola nětk na ludži, kiž tu šu, šedžbujemy. Měšchnizy,
orthodoxy a katholicy, nimo woltačja khodža. Woni mjes šobu
wóšje rěča a šo šmėja, kaž bychu wonka na hašy byli. Šdyž
pač nimo woltačja džeja, šo wjazy kóčž pošchizuju a potom dale
rěča a šo šmėja, kaž prjedy, hacž s durjemi kapakki njewustupja
a tam do šwojeho kłóschtra šastupja, kiž pódla kapakki leži.
Šim wschał je šo to najšwjeczišche ša najwschědnishe ščiniło.
Tola tež drusy tam šu. Štara žónka s lětami a staroščemi,
šnano tež s hrěchami wobčežena, šo bliži. S jejneje drašty šhu-
damy, šo je s dalokeje Ruškej šem pschischla. Majšeršcho je čžaš
žiwjenja jejne najwjetšche žadanje bylo, šwjate města w Jerusa-
lemje wobladacž a wokošecž. Šotom je rad wumrjecž chžyła.
Lěta dolho je šebi na jědži telko nalutowala, šo je nětko daloke
pucžowanje čžinicž mohla. Nětko je šo poradžilo. Šdyž je
psched woltač stupila, pošchizuje šo trójzy, potom šo pošlaknje a
nětko po kolenach šo wokoło woltačja wlecže, dšš a dšš woltač-
niščežo wokošuje. Šady woltačja šwilku pošasta a šo čžišche
módi a pschežo a pschežo šašo hlomu k šemi šhila a wokošuje,
po čžimž po kolenach šašo won lěje. Šedma je šo šbėhnyła, dha
druhi čžaka, šo by k woltačej šupil. My jeho widžimy; je to
šylny wulki čžowjek, s trachnym šaroščnym woblicžom a plo-
mjenitymaj woczomaj. W lěku ničto rad šam s nim hromadu
trjedžik njeby. Tež tu na šwjatym měsće chžyli šo najradšcho
psched nim nabojeć. Wěšče je tutón čžowjek štraschny rubježnik
se Šiziliškich horow. Šchto chžyšche tutón muž tu na šwjatym
měšče? Šlaj, nětko šebi šwój ščeroš klobuť ščeže, šo jeho šudže-
rate wlošy widžimy. Ša to šo na woltačniščežo čžišny a šo na
kolenach se kšičžej Šbóžnika wschěch hrěšnikow wlecže a woltač-
niščežo wokošuje a šo čžišche módi. Šacž je tež plakał, kaž
prjedy ta žónka, njewidžimy; ale čžišche tež wón na to stany a
woteńdže s měrom. Nětko šo nam wón wjazy štraschny byč nje-
šda; wschako běšche tež Šbóžnika wschěch hrěšnikow pytał, runje
jako my.

My pschi tym na te čžežke hodžiny hladamy, w kotrychž je
tu našch Šbóžnik ša naš na kšičžu wišak. Še tu nimale wscho
hiščeže kaž tehdy. Měšchnizy tehdy psched kšičžom horje a dele
khodžachu, mjes šobu rěčachju a na to nješedžbowachu, šo bu tu
šbože zykeho šwěta wudobyte. Čži, kiž měli jemu najbliže štačž,
běchu wot njeho najbóle šdalení. Šle tamna žónka s Ruškej
běšche s daloka šem pschischla, jeho kšičž wokošecž a k njemu
šo pomodlicž, kaž běšche něhdy Marja w Bethaniji jeho žalbo-
wala a kaž běšche tamna hrěšnica Khrystušowej nošy wokošala
a jej se šwojimi šhšami macžala a se šwojimi wloškami trěla. Š
tamny hruby šyn s horow, kiž šnano měšesche šady šo žiwjenje
poľne čžežkich hrěchow, běšche tež šam pschischol se Khrystušowemu
kšičžej a je tu wodače hrěchow pytał a měr a pošoj namakał,
kaž něhdy tamny šłóšnik na kšičžu. Šo je tola džiwna wěž: tu
na Golgatha šo ludžo se wschěch rózšow šemje šhromadžuju, wy-
šozy a nižy, dobri a šli. Wšchitzy pytaju měr a šjednanje a
pucž do njebjek a nihdže to njenamakažu hacž psched kšičžom
Khrystušowym.

Šnježe šesom Khrjščeže, ty ša naš kšičžowanu, daj tež nam
měr a šbože a junu sbožnosć namakačž psches twój kšičž a twuju
šmjercž!